

И започна:

Ведбал - Във "Градската градина" днес е глухо,

Аз - Приспивно пее бистрият фонтан,

В. - Дърветата обличат чудно рухо,

Аз - И въздухът от слънце е пиян.

В. - В такава пролет иска ти се, братко,

Аз - Да не живееш в крайния квартал,

В. - А да се излежаваш сладко, сладко,

Аз - Като търговец с едър капитал

В. - И в този час за сън или закуска

Аз - Дори да имаш сода и вермут,

В. - И вандвичи със чер хайвер да хрускаш...

Аз - Какво говориш? Я не ставай луд!

Ведбал взе стихотворението, за да го запази, но каква беше по-нататъшната му съдба не знае.

Доколкото ми е известно, то не видя бял свят в страниците на никое хумористично списание.

4. ДЪЖДЪТ

Ведбал не обичаше дъжда. Ромонът на дъждовните капки навявяваше на поета смъртна тъга. Доколкото мога да си спомня сега, есенният дъжд беше свързан с някакъв особено черен спомен в живота му, чиито млади клонки бяха прекършени твърде рано от серията на негодите.

Веднъж откъм Люлин се зададе черна грамада облаци. Шибани от вятъра, те препускаха по мрачното небе над града и бяха готови всеки момент да излеят над столицата потоците вода, които съдържаха

- Виж ги как са набъбнали като кебабчета, които се продават на Гергьовденския панаир! - каза ми той и посочи с пръст към черното небе. - Ако излеят над града всичко, което съдържат, ще отвлечат и тебе, и мене и цялата пожарна команда заедно с маркучите й.